

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

15. juni 2005 *

I sag T-186/04,

Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV, Spa (Belgien), ved advokats
L. de Brouwer, E. Cornu, É. De Gryse og D. Moreau,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)
(KHIM) ved G. Schneider, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient for Retten var:

Spaform Ltd, Southampton (Det Forenede Kongerige), ved barristers J. Gardner og A. Howard,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 25. februar 2004 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 827/2002-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV, og Spaform Ltd,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne N.J. Forwood og S. S. Papasavvas,

justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 25. maj 2004,

under henvisning til Harmoniseringskontorets svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 13. oktober 2004,

under henvisning til intervenientens svarskrift, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2004,

og efter retsmødet den 1. februar 2005,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Den 5. august 1997 indgav intervenienten en EF-varemærkeansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret.
- 2 Det varemærke, der er søgt registreret, er ordmærket SPAFORM.
- 3 De varer, som registreringsansøgningen vedrører, henhører under klasse 7, 9 og 11 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer

og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret. De omhandlede varer svarer til følgende beskrivelse:

- »pumper, reduktionsventiler, trykventiler«, der henhører under klasse 7

- »apparater og instrumenter til måling af tryk«, der henhører under klasse 9

- »badekar; badekar med strømhvirvler; spabadekar, vaskekummer; badefaciliteter med indbyggede trykdyser; brusere; vandrør«, der henhører under klasse 11.

4 Varemærkeansøgningen blev offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 55/1998 den 27. juli 1998.

5 Den 27. oktober 1998 rejste sagsøgeren indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke.

6 Indsigelsen var navnlig støttet på varemærkerne SPA THERMES og SPA, der var registreret på følgende måde:

- Varemærket SPA THERMES er registreret i Benelux-landene under nr. 555 229 den 26. juli 1994 for følgende varer og tjenesteydelser:

- »blegemidler og andre midler til vask og rensning af tøj; præparater til rengøring, polering og fjernelse af pletter samt slibemidler; sæbe; parfumerivarer, æteriske olier, kosmetiske præparater, hårvand; tandplejemidler«, der henhører under klasse 3

 - »apparater til belysning, opvarmning, dampdannelse, kogning, køling, tørring, ventilation og vandledning samt sanitetsinstallationer, herunder systemer til distribution, behandling, rensning og filtrering af vand«, der henhører under klasse 11

 - »tjenesteydelser i forbindelse med et kurbad, herunder levering af sundhedstjenester; bad; brusebad; massage«, der henhører under klasse 42.

 - Varemærket SPA er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230 den 21. februar 1983 for »mineralvande og kulsyreholdige vande samt andre ikke-alkoholholdige drikke; saft og andre præparater til fremstilling af drikke«, der henhører under klasse 32.
- 7 Hvad angår sidstnævnte varemærke indeholdt indsigelsen ingen gengivelse heraf. Endvidere henviste sagsøgeren til »det renommé, som varemærkerne har i Benelux-landene for de varer, [der henhører under] klasse 32«.
- 8 Til støtte for indsigelsen påberåbte sagsøgeren sig artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 vedrørende registreringsnr. 555 229. Selskabet påberåbte sig desuden samme forordnings artikel 8, stk. 5, vedrørende registreringsnr. 389 230.

- 9 Den 4. oktober 2000 anmodede Indsigelsesafdelingen sagsøgeren om at fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen, samtidig med at afdelingen meddelte sagsøgeren, at en nærmere undersøgelse af indsigelsen havde vist, at indsigelsen ikke kunne antages til realitetsbehandling for så vidt angik artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94, da det tegn, som udgjorde det velkendte varemærke, ikke var gengivet i indsigelsen, og der ikke i indsigelsen forelå noget registreringsbevis, der gjorde det muligt at identificere varemærket.
- 10 Sagsøgeren sendte den 1. december 2000 en kopi af nævnte registrering til Indsigelsesafdelingen til støtte for den indsigelse, der var rejst på grundlag af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94.
- 11 Ved afgørelse af 31. juli 2002 forkastede Indsigelsesafdelingen indsigelsen med den begrundelse, at den indsigelse, der var støttet på artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94, måtte afvises. Afdelingen begrundede afgørelsen med henvisning til artikel 42 i forordning nr. 40/94 og regel 18, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«). Indsigelsesafdelingen fandt, at det på grundlag af de oplysninger, som Harmoniseringskontoret var i besiddelse af ved udløbet af indsigelsesfristen, her den 27. oktober 1998, ikke var muligt at identificere det velkendte ældre varemærke. Indsigelsesafdelingen fandt endvidere, at der ikke var nogen risiko for forveksling mellem det ansøgte varemærke og det ældre varemærke SPA THERMES, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.
- 12 Den 30. september 2002 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 57 og 59 i forordning nr. 40/94 en klage over denne afgørelse til Harmoniseringskontoret.
- 13 Ved afgørelse af 25. februar 2004 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afslog Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret sagsøgerens klage. Appelkammeret fandt, at begrundelsen for forkastelsen af indsigelsen, der var baseret på artikel 8,

stk. 5, i forordning nr. 40/94, ikke skulle undersøges, da indsigelsen ikke kunne antages til realitetsbehandling. Appellkammeret bemærkede i denne forbindelse, at »det tegn, der var genstand for den pågældende registrering, ikke fremgik af indsigelsen«. Fjerde Appellkammer fandt endvidere, at der ikke var nogen risiko for forveksling mellem varemærket SPAFORM og det ældre varemærke SPA THERMES som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgeren gives medhold i påstanden om, at den anfægtede afgørelse annulleres.

— Hver part bærer sine egne omkostninger.

16 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse tiltrædes

- Harmoniseringskontoret frifindes i det hele

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Under retsmødet har intervenienten nedlagt påstand om, at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med retsmødet, med den begrundelse, at selskabet ikke ville have givet møde, hvis Harmoniseringskontoret havde nedlagt påstand om frifindelse.

Retlige bemærkninger

Om Harmoniseringskontorets påstande

18 Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om, at sagsøgeren gives medhold i påstanden om, at den anfægtede afgørelse annulleres. Kontoret har henvist til Domstolens dom af 12. oktober 2004, *Vedial mod KHIM* (sag C-106/03 P, Sml. I, s. 9573, præmis 26 og 27). I denne dom fastslog Domstolen, at Harmoniseringskontoret efter artikel 133, stk. 2, i Rettens procesreglement var sagsøgt i sagen ved

Domstolen og ikke havde kompetence til for Retten at ændre sagens genstand, således som denne fulgte af de påstande og anbringender, som var fremsat af henholdsvis varemærkeansøgeren og indsigeren. Harmoniseringskontoret har imidlertid præciseret, at det ikke er forpligtet til systematisk at forsvare enhver anfægtet afgørelse, der er truffet af et appelkammer. Harmoniseringskontoret har herved henvist til Rettens dom af 30. juni 2004, GE Betz mod KHIM — Atofina Chemicals (BIOMATE) (sag T-107/02, Sml. II, s. 1845, præmis 29 ff.).

- 19 Retten bemærker, at i en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af en afgørelse truffet af et appelkammer i forbindelse med en indsigelsessag, har Harmoniseringskontoret ikke kompetence til — i kraft af de anbringender, som kontoret gør gældende over for Retten — at ændre sagens genstand, således som den følger af de påstande og anbringender, som er fremsat af henholdsvis varemærkeansøgeren og indsigeren (dommen i appelsagen Vedial mod KHIM, præmis 26, som stadfæstede Rettens dom af 12.12.2002, sag T-110/01, Vedial mod KHIM — France Distribution (HUBERT), Sml. II, s. 5275).
- 20 Det følger imidlertid ikke af denne retspraksis, at Harmoniseringskontoret er forpligtet til at nedlægge påstand om frifindelse i en sag, der er anlagt til prøvelse af en afgørelse truffet af et af dets appelkamre. Selv om Harmoniseringskontoret ikke har den nødvendige søgsmålskompetence til at anlægge sag til prøvelse af en afgørelse truffet af et appelkammer, er det omvendt ikke forpligtet til systematisk at forsvare enhver anfægtet afgørelse, der er truffet af et appelkammer, eller til nødvendigvis at nedlægge påstand om frifindelse i forbindelse med ethvert søgsmål, der er rettet imod en sådan afgørelse (BIOMATE-dommen, præmis 34).
- 21 Harmoniseringskontoret kan derfor, som i det foreliggende tilfælde, uden at ændre sagens genstand nedlægge påstand om, at sagsøgeren gives medhold i påstanden om, at den anfægtede afgørelse annulleres.

Realiteten

- 22 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført et eneste anbringende, nemlig om, at gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, er blevet tilsidesat.

Parternes argumenter

- 23 Sagsøgeren har anført, at den mangel, som først Indsigelsesafdelingen og derefter Fjerde Appellkammer ved Harmoniseringskontoret anså for at foreligge i denne sag, udelukkende angår anvendelsen af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1. Det skulle derfor ifølge sagsøgeren undersøges, om indsigelsen indeholdt en klar angivelse af det velkendte ældre varemærke, som indsigelsen var baseret på.
- 24 Sagsøgeren har medgivet, at indsigelsen ikke indeholdt en »gengivelse« af det tegn, der var genstand for registreringen af det velkendte varemærke, som indsigelsen var baseret på. Indsigelsen indeholdt imidlertid en præcis angivelse af registreringen, da det var anført, at registreringen var foretaget i Benelux-landene, og den indeholdt registreringsnummeret, datoen for registreringen og en angivelse af de omhandlede varer.
- 25 Sagsøgeren har understreget, at der på s. 5 i den indsigelsesskrivelse, som selskabet den 27. oktober 1998 sendte til Indsigelsesafdelingen ved Harmoniseringskontoret, i formularens punkt 69, 70 og 71, der alle hører til rubrikken: »det ældre registrerede og velkendte varemærke«, er anført følgende:

— »Renommé: i en medlemsstat«.

— »Medlemsstat: Benelux-landene (registreringsnr. 389 230 af 21.2.1983)«.

— »Indsigelse støttet på: klasse 32: mineralvande og kulsyreholdige vande samt andre ikke-alkoholholdige drikke; saft og andre præparater til fremstilling af drikke«.

- 26 I de øvrige rubrikker i indsigelsesskrivelsen, navnlig rubrikkerne vedrørende »begrundelse for indsigelsen«, er det ifølge sagsøgeren på s. 6 anført, at »indsigelsen er begrundet i, at der består en risiko for forveksling, herunder en risiko for, at der antages at være en forbindelse mellem EF-varemærket SPAFORM og varemærkerne SPA, [der er registreret] i [sagsøgerens] navn«, mens det under punkt 3 på s. 6 i indsigelsesskrivelsen er præciseret, at sagsøgeren »i Benelux-landene er velkendt for sine varemærker for varer, [der henhører under] klasse 32«.
- 27 Sagsøgeren mener ikke, at det i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, kan kræves, at det varemærke, som indsigelsen er baseret på, skal være »gengivet«. Appelkammeret er ved at kræve, at der skal foreligge en »gengivelse« af det varemærke, der påberåbes til støtte for indsigelsen – selv om det ifølge nævnte regel kun kræves, at det »fremgår [...] entydigt«, hvilket varemærke indsigelsen er baseret på – gået ud over de krav, der stilles i nævnte bestemmelse.
- 28 Sagsøgeren er af den opfattelse, at de krav, der er fastsat i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, var opfyldt i det foreliggende tilfælde. Ifølge sagsøgeren skal nævnte forordnings regel 18, stk. 1, hovedsagelig sikre, at sagsøgte i indsigelsessagen kan udøve sin ret til kontradiktion ved at gøre det muligt for sagsøgte at identificere de rettigheder, som indsigeren gør gældende.

- 29 Sagsøgeren har anført, at dette formål er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Når det velkendte varemærke, der påberåbes som grundlag for indsigelsen, entydigt er angivet, idet der er givet fuldstændige oplysninger om dets registrering, kan ansøgeren om EF-varemærket, dvs. sagsøgte i indsigelsessagen, let forstå og undersøge det grundlag, som indsigelsen er rejst på.
- 30 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at de krav, der stilles i den anfægtede afgørelse, ikke forekommer at være i overensstemmelse med den praksis, som appelkamrene ved Harmoniseringskontoret tidligere har fulgt i relation til anvendelsen af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, herunder bl.a. i Tredje Appellkammers afgørelse af 6. marts 2002 (sag R 870/2001-3, Bridgewater mod Bridgewater).
- 31 Ifølge Harmoniseringskontoret er det efter gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, et ubetinget krav, at der skal foreligge en entydig angivelse af den ældre ret, idet indsigelsen ellers vil blive afvist. En mangelfuld identifikation af det ældre varemærke kan ikke afhjælpes, og Indsigelsesafdelingen er ikke forpligtet til at anmode indsigeren om at afhjælpe mangelen. Harmoniseringskontoret har ligeledes henvist til direktiverne om indsigelsesproceduren, der blev vedtaget den 10. maj 2004, hvori der i del 1, kapitel 1 A, under afsnit VI, sondres mellem »ubetinget« nødvendige oplysninger og »relativt« nødvendige oplysninger til identifikation af varemærket. Hvis en af de ubetinget nødvendige oplysninger til identifikation af varemærket ikke fremgår af indsigelsesskrivelsen, kan det ældre varemærke således ikke identificeres, og det kan derfor ikke anvendes som grundlag for indsigelsen. Som ubetinget nødvendige oplysninger betragtes registrerings- eller ansøgningsnummeret for det ældre varemærke. Som relativt nødvendige oplysninger betragtes gengivelsen af varemærket, varemærkets art, varernes og tjenesteydelseernes art samt andre oplysninger, såsom datoen for indgivelsen af registreringsansøgningen. Hvad angår sidstnævnte oplysninger har indsigeren en frist på to måneder til at afhjælpe eventuelle mangler.
- 32 Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at Fjerde Appellkammer, når henses til de foreliggende interesser, har anlagt en for snæver fortolkning af, hvilke oplysninger der som minimum gør det muligt at identificere det ældre varemærke, der i den

foreliggende sag er et ordmærke. Harmoniseringskontoret har således anført, at den afgørelse, som er truffet af appelkammeret, ikke kan retfærdiggøres med henvisning til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1. Indsigelsesafdelingen og appelkammeret burde ifølge Harmoniseringskontoret have fundet, at angivelsen af registreringsnummeret og henvisningen til den berørte medlemsstat var tilstrækkeligt til identifikation af det ældre varemærke. Det ville således have været tilstrækkeligt for Indsigelsesafdelingen at anmode om yderligere oplysninger i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2.

- 33 Ifølge Harmoniseringskontoret var situationen oprindeligt den, at Indsigelsesafdelingen og appelkamrene ikke altid havde samme holdning til, hvilke oplysninger der var nødvendige til entydigt at kunne identificere den ældre ret, der blev påberåbt til støtte for en indsigelse. Harmoniseringskontoret har erkendt, at visse appelkamre har fulgt en streng praksis (Andet Appelkammers afgørelse af 25.2.2002 (sag R 1184/200-2, P-51 Mustang mod Ford Mustang) og afgørelsen i sagen Bridgewater mod Bridgewater). Harmoniseringskontoret har imidlertid understreget, at disse afgørelser vedrørte ældre rettigheder, som ikke var registreret, og at der findes afgørelser, hvor appelkamrene nåede til det modsatte resultat (Andet Appelkammers afgørelse af 19.12.2003 (sag R 704/2002-2, Myo Max by CEFAR mod cefar-centro de estudos de farmacoepidemiologia)). Harmoniseringskontoret har endelig anført, at direktiverne om indsigelsesproceduren peger i retning af den fortolkning, som forfægtes af Harmoniseringskontoret.
- 34 Intervenienten har henvist til de krav til indholdet af indsigelsesskrivelsen, som er fastsat i gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, hvorefter »[i]ndsigelsesskrivelsen skal indeholde [...] en gengivelse og i givet fald en beskrivelse af det ældre varemærke eller af den ældre rettighed«. Ifølge intervenienten er det således i henhold til gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, et udtrykkeligt krav, at indsigelsesskrivelsen skal indeholde en gengivelse af det ældre varemærke, dvs. mere end blot en beskrivelse af varemærket. Sagsøgeren kan derfor ikke bebrejde Harmoniseringskontoret, at det har stillet et yderligere krav som betingelse for at antage indsigelsen til realitetsbehandling, når dette krav udtrykkeligt fremgår af gennemførelsesforordningen.

- 35 Intervenienten har henvist til Harmoniseringskontorets tidligere praksis og nærmere bestemt til Første Appellkammers afgørelse af 4. marts 2002 (sag R 662/2001-1, ORANGEX mod Orange X-PRESS, punkt 21), hvorefter »enhver indsigelsesskrivelse skal være så tilstrækkelig klar og præcis, at den ikke kan give anledning til nogen misforståelser med hensyn til dens indhold og rækkevidde«. Intervenienten citerer også Indsigelsesafdelingens afgørelse af 6. juli 2004 (nr. 2218/2004, Atlas Copco AB mod The Black & Decker Corp.), hvorefter der, »for at et ældre varemærke eller en ældre rettighed kan anses for klart identificeret, som minimum skal [...] foreligge: en gengivelse af varemærket eller tegnet, en angivelse af, i hvilken stat varemærket er registreret eller anmeldt, eller hvor den ældre rettighed eksisterer, samt anmeldelses- eller registreringsnummeret (vedrørende registreringen af et varemærke eller ansøgningen om registrering af et varemærke)«.
- 36 Intervenienten har i øvrigt understreget, at der i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1 – i modsætning til regel 18, stk. 2 – ikke består en forpligtelse for Harmoniseringskontoret til at anmode indsigeren om at afhjælpe de i regel 18, stk. 1, omhandlede mangler (Første Appellkammers afgørelse af 9.1.2004 (sag R 129/2003-1, Weekenders Worldwide Trade and Service Kft mod Gregor Kohlruss, punkt 24)).
- 37 Intervenienten har tilføjet, at manglerne kun kan afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen. Harmoniseringskontoret er således ikke forpligtet til at tage hensyn til oplysninger, som det har fået forelagt efter dette tidspunkt. Intervenienten har herved henvist til Rettens dom af 13. juni 2002, Chef Revival USA mod KHIM — Massagué Marín (Chef) (sag T-232/00, Sml. II, s. 2749, præmis 34 og 36), hvori det blev fastslået, at »såfremt indsigelsesskrivelsen ikke opfylder formalitetskravene i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, afvises indsigelsen, såfremt indsigeren ikke har afhjulpeth de nævnte mangler inden for fristen«.
- 38 Ifølge intervenienten har sagsøgeren foretaget en overdreven forenkling af den af appelkammeret anførte begrundelse. Intervenienten har herved anført, at det af punkt 2, 3 og 13 i den anfægtede afgørelse for det første fremgår, at sagsøgeren i

indsigelsesskrivelsen hverken havde gengivet varemærket SPA THERMES eller havde vedlagt registreringsbeviset for varemærket. Det fremgår for det andet, at sagsøgeren kun gav oplysninger om et enkelt af de ældre varemærker, hvorimod der i indsigelsesskrivelsen var henvist til flere varemærker vedrørende varer, der henhører under klasse 32, og for det tredje, at indsigelsesfristen udløb den 27. oktober 1998. Sagsøgeren indleverede imidlertid ikke de krævede oplysninger inden denne dato, som fastsat i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1. Sagsøgeren fremlagde ikke registreringsbeviset inden den 1. december 2000 og undlod ligeledes at fremlægge en gengivelse af det berørte ældre varemærke.

- 39 Intervenienten har endvidere anført, at sagsøgeren over for Fjerde Appellkammer ved Harmoniseringskontoret har erkendt, at en entydig identifikation af det pågældende ældre varemærke ikke er det samme som en simpel identifikation. Indsigeren kan ikke med rimelighed forvente, at Harmoniseringskontoret undersøger registret i den berørte medlemsstat med henblik på at identificere det nævnte varemærke, når indsigeren er i besiddelse af disse oplysninger. Identifikationen af varemærket skal gøre det muligt for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret at træffe afgørelse i de sager, det får forelagt. Harmoniseringskontorets opgave er — ud fra en entydig identifikation af den ældre ret, der påberåbes til støtte for indsigelsen — at fastslå, om en ansøgning om registrering, der umiddelbart synes at kunne imødekommes, skal afslås. Indsigelsesskrivelsen skulle gøre denne opgave lettere.
- 40 Intervenienten har understreget, at formålet med gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, ikke blot er at informere ansøgeren om det varemærke, der rejses indsigelse over for, men også at informere Harmoniseringskontoret om de faktuelle omstændigheder vedrørende indsigelsen, og således give Harmoniseringskontoret mulighed for at tage stilling til tvisten. Ifølge intervenienten har sagsøgeren ikke opfyldt dette formål, som gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, har opstillet.
- 41 Intervenienten har endelig anført, at Indsigelsesafdelingen har afvist indsigelsen, fordi »dokumenterne i sagen ikke indeholdt en tilstrækkelig entydig angivelse af formen på det ikke-registrerede varemærke«.

Retten bemærkninger

— Om fortolkningen af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1

- 42 Det følger af ordlyden af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, at Harmoniseringskontoret, såfremt »det ikke entydigt af indsigelsesskrivelsen [fremgår], hvilken ansøgning indsigelsen er rettet imod, eller hvilket ældre varemærke eller hvilken ældre ret indsigelsen rejses på grundlag af, afviser [...] indsigelsen, hvis manglerne ikke afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen«.
- 43 Det er ubestridt, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde i indsigelsesskrivelsen har undladt at gengive ordmærket SPA, der er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230, og hvis renommé sagsøgeren har gjort gældende til støtte for sin indsigelse i henhold til artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94. Der skal derfor tages stilling til, om en entydig angivelse, som krævet i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, fordrer en gengivelse af varemærket.
- 44 Det understreges indledningsvis, at den franske version af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, refererer til en entydig angivelse (»l'acte d'opposition n'indique pas clairement«), hvorimod den engelske version af reglen refererer til en entydig identifikation (»the notice of opposition does not clearly identify«). Nødvendigheden af en ensartet fortolkning af de sproglige versioner af en bestemmelse i fællesskabsretten kræver, at den pågældende bestemmelse, når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, skal fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med det regelsæt, som den indgår i (Domstolens dom af 7.12.1995, sag C-449/93, Rockfon, Sml. I, s. 4291, præmis 28, og af 24.10.1996, sag C-72/95, Kraaijeveld m.fl., Sml. I, s. 5403, præmis 28.) I det

foreliggende tilfælde er formålet med gennemførelsesforordningens regel 18, at angivelsen af det ældre varemærke, som danner grundlag for indsigelsen, skal være tilstrækkelig entydig til, at Harmoniseringskontoret og den anden part i sagen kan identificere mærket. Når henses til dette formål, foreligger der ingen modsigelse som følge af den forskellige terminologi, der er anvendt i de to førnævnte sprogversioner.

- 45 Dernæst bemærkes, at Indsigelsesafdelingen ikke i medfør af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, er forpligtet til at opfordre indsigeren til at foretage afhjælpning, såfremt der ikke foreligger en entydig angivelse af et ældre varemærke.
- 46 Endvidere kan det — i modsætning til det af intervenienten anførte — ikke på grundlag af gennemførelsesforordningens regel 15, stk. 2, litra b), nr. vi), udledes, at der i forbindelse med gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, består en pligt til at indgive en gengivelse af det ældre varemærke, når der ikke er nogen udtrykkelig henvisning hertil.
- 47 Det følger heraf, at gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, skal fortolkes således, at den stiller krav om, at det ældre varemærke, som danner grundlag for indsigelsen, skal være angivet tilstrækkelig entydigt til, at det kan identificeres inden udløbet af indsigelsesfristen.

— Hvorvidt varemærket SPA er entydigt angivet

- 48 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde efterprøves, om indsigelsesskrivelsen indeholdt et antal oplysninger, der var tilstrækkeligt præcise til, at det var muligt entydigt at identificere varemærket SPA, der er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230.

49 Retten finder herved, at angivelsen af registreringsnummeret for det varemærke, som danner grundlag for indsigelsen, samt oplysningen om, i hvilken medlemsstat det er registreret, udgør en entydig angivelse som omhandlet i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1.

50 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at indsigelsesskrivelsen indeholdt følgende oplysninger:

— »Renommé: i en medlemsstat«.

— »Medlemsstat: Benelux-landene (registreringsnr. 389 230 af 21.2.1983)«.

— »Indsigelse støttet på: klasse 32: mineralvande og kulsyreholdige vande samt andre ikke-alkoholholdige drikke; saft og andre præparater til fremstilling af drikke«.

51 Retten bemærker videre, at det i de øvrige rubrikker i indsigelsesskrivelsen, navnlig rubrikkerne vedrørende begrundelsen for indsigelsen, var anført, at »indsigelsen er begrundet i, at der består en risiko for forveksling, herunder en risiko for, at der antages at være en forbindelse mellem EF-varemærket SPAFORM og SPA-varemærkerne [...], som danner grundlag for indsigelsen«, og at »SPA Monopole i Benelux-landene er velkendt for sine varemærker for varer i klasse 32«.

52 Når henses til disse oplysninger, må det fastslås, at det pågældende ældre varemærke var entydigt angivet i indsigelsesskrivelsen. De af intervenienten anførte argumenter ændrer ikke ved denne konklusion.

- 53 Hvad således for det første angår argumenterne om sammenblandingen af de varemærker, som danner grundlag for indsigelsen, understreger Retten, at det af sagen fremgår, at sagsøgeren ikke i forbindelse med artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94 har påberåbt sig varemærket SPA THERMES, der er registreret i Benelux-landene under nr. 555 229, men har påberåbt sig varemærket SPA, der er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230. Desuden giver den omstændighed, at der i indsigelsesskrivelsen henvises til flere varemærker, ikke anledning til forveksling, for selv om der i skrivelsen faktisk omtales flere SPA-varemærker, har varemærkerne hver sit særlige registreringsnummer.
- 54 Hvad dernæst angår argumentet om, at sagsøgeren ikke har fremlagt registreringsbeviset for varemærket SPA, bemærkes blot, at en entydig angivelse af det ældre varemærke i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, ikke fordrer, at registreringsbeviset fremlægges (jf. ovenfor, præmis 49). Denne konklusion støttes af gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 2, hvori det er bestemt, at hvis »indsigelsen [støttes] på et ældre varemærke, som ikke er et EF-varemærke, skal indsigelsesskrivelsen så vidt muligt vedlægges bevis for registrering af eller ansøgning om registrering af det ældre varemærke (f.eks. registreringsbevis)«. Manglende overholdelse af denne regel kan imidlertid, som i det foreliggende tilfælde, i henhold til regel 16, stk. 3, afhjælpes inden for en frist efter indsigelsesprocedurens påbegyndelse.
- 55 Hvad angår argumentet vedrørende appelkamrenes tidligere praksis bemærker Retten endvidere, at Harmoniseringskontorets afgørelsespraksis ikke er bindende for Fællesskabets retsinstanser (jf. i denne retning Rettens dom af 20.11.2002, forenede sager T-79/01 og T-86/01, Bosch mod KHIM (Kit Pro og Kit Super Pro), Sml. II, s. 4881, præmis 32). De af sagsøgeren nævnte afgørelser omhandler under alle omstændigheder varemærker, der ikke tidligere var registreret, og hvor det følgelig forekom at være påkrævet med en gengivelse af varemærket for at sikre en entydig angivelse. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag, da det ældre varemærke er et registreret ordmærke, hvis registreringsnummer samt registreringsmedlemsstat er entydigt anført (jf. ovenfor, præmis 49).

- 56 Det følger i det hele heraf, at det af sagsøgeren anførte anbringende er begrundet. Den anfægtede afgørelse må følgelig annulleres, for så vidt som den afviser den indsigelse, der er støttet på artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 40/94, med hensyn til varemærket SPA, der er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230.

Sagens omkostninger

- 57 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Harmoniseringskontoret har tabt sagen, idet appelkammerets afgørelse delvist annulleres, og bør derfor pålægges at betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand. Intervenienten, der ikke har fået medhold i sine påstande, bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

- 1) **Afgørelsen af 25. februar 2004 (sag R 827/2002-4) truffet af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) annulleres delvist, for så vidt som den**

afviser den indsigelse, der er støttet på artikel 8, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker, med hensyn til varemærket SPA, der er registreret i Benelux-landene under nr. 389 230.

- 2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.
- 3) Harmoniseringskontoret bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.
- 4) Intervenienten bærer sine egne omkostninger.

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juni 2005.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand